

Oliver Scherz

Een vriend als geen ander

In het Wolvendal

Met illustraties van Barbara Scholz

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoud

Het wordt lente	5
Yaruks oude spoor	9
De roedel	25
Honger als een wolf	37
Yaruk vertelt de waarheid	50
Ruuk	61
De jacht	69
De brug	82
Thuis	92
Een wolf op de heuvel	105
Een vriend als geen ander	115

Het wordt lente

Hikke werd wakker en knipperde in het donker met zijn ogen. Hij wist even niet waar hij was.

‘Yaruk?’ fluisterde hij. Hij had net nog over zijn vriend liggen dromen. Zoals de hele winter, eigenlijk. En in zijn droom had hij de dikke wolvenvacht tussen zijn pootjes gevoeld.

Maar in het echt was het niet Yaruk die hij zo stevig tegen zich aan hield, het was zijn dikke zusje Hamma. Ze lag diep te slapen, net als Hidde en zijn andere broertjes en zusjes.

Hikke ging rechtop zitten. Heel langzaam drong het tot hem door dat hij in hun eekhoornburcht was, in het slaaphol. Hij voelde het zachte hooi op de grond en hoorde het vredige gesnurk van de andere eekhoorns. Er heerste een diepe rust. Het voelde alsof hij nog nooit

buiten deze veilige, knusse burcht was geweest.

Had hij zijn vriendschap met de wolf misschien alleen maar gedroomd?

Het was vochtig en warm in het slaaphol. De sneeuw buiten op de velden moest al gesmolten zijn. En Hikke was zo dun als een vers takje aan een boom. Wat was de herfst al lang geleden!

Opeens zag hij Yaruks heldere ogen weer duidelijk voor zich. Hoe vaak had hij niet over die ogen gedroomd! Hij had er bij hun afscheid nog niet het kleinste beetje twijfel in kunnen ontdekken dat ze elkaar in de lente zouden terugzien.

Hikke richtte zijn snuit naar de uitgang. Frisse lentelucht stroomde de burcht in en vermengde zich met de geur van slaap. Het suffe gevoel verdween uit zijn hoofd en zijn hart begon sneller te kloppen. Hij kon nu toch niet meer slapen. Stel je voor dat Yaruk echt al op hem zat te wachten?

Vlug klauterde hij over zijn broertje heen.

‘Wa... waar... ga je heen?’ vroeg Hidde.

‘Naar Yaruk,’ fluisterde hij.

Hij zag geen teken van herkenning in Hiddes slaperige ogen, terwijl zijn broertje de naam maar al te goed kende. Hij had tenslotte in het dorp rondgebazuind dat Yaruk en Hikke vrienden waren. Of was dat allemaal niet gebeurd?

‘Ik moet hem zien! Ik moet weten of hij echt bestaat...’ zei Hikke, die intussen klaarwakker was. Hij keek even naar zijn moeder. Zo te zien sliep ze nog. Hij moest vlug zijn, voor ze wakker werd! En zelfs zonder eerst naar de voorraadkamer te gaan en een beetje op krachten te komen, schudde hij de aarde van zich af en rende naar buiten.

Zijn moeder had met haar scherpe oren natuurlijk precies gehoord wat er in haar burcht gebeurde. Maar ze zuchtte alleen zachtjes, alsof ze allang wist waar hij naartoe wilde, en heel goed beseftte dat ze hem toch niet zou kunnen tegenhouden...

Yaruks oude spoor

Eerst moest hij aan het verblindende zonlicht wennen. Met zijn ogen half dichtgeknepen rende hij het eekhoorndorp uit, waar verder nog niemand boven de grond was verschenen.

Na de lange winter waren de oude voedselpaadjes verdwenen. De sneeuwstormen hadden ze weggeblazen, en nu schoot er overal alweer fris gras omhoog. Maar Hikke had de oude, platgetreden paden niet nodig. Hij liep gewoon zoals hij in zijn dromen ook altijd was gelopen.

Algauw kwam hij bij de beek die hem dwars door het bos naar de hoge waterval leidde: het einde van de eekhoornwereld. Gespannen tuurde Hikke in de diepte, alsof Yaruk daar misschien weer net zo zou liggen als toen, met zijn achterpoot onder een hoop

The background of the page is a light blue-green wash, suggesting a stream or a misty atmosphere. In the upper left, there are several green leaves on a brown branch. In the center and right, there are large, reddish-brown rocks partially submerged in water, with white splashes around them. The overall style is soft and painterly.

stenen. Even later hupte hij langs de steenhelling omlaag, snuffelend op zoek naar Yaruks oude spoor. Maar hij kon het niet vinden. De winter had niet eens het kleinste beetje geur voor hem overgelaten.

En weer vroeg hij zich af of Yaruk eigenlijk wel echt bestond.

Hij liep langs het meer en beklom de heuvel naar de grot. Hier had hij zijn vriend verzorgd. Dat wist hij bijna zeker. Nee. Helemaal zeker! Het liefst wilde hij op zoek gaan naar wolvenharen, of het bedje van mos dat hij voor Yaruks gewonde poot had gemaakt. Het probleem was alleen dat er een sterke berengeur uit de grot kwam.

Hikke maakte zich zo klein mogelijk en rende langs de ingang. Hij moest voorzichtig zijn. Beren werden altijd uitgehongerd wakker uit hun winterslaap, maar ook valken en arenden speurden nu naar prooi om hun jongen mee te voeren.

Kruipend door het kreupelhout, in de beschutting van struiken en boomwortels, kwam hij bij de rivier. Als je die overstak, kwam je in het niemandsland tussen het Wolvendal en het Hertenbos. En daar wilde hij heen!

Gelukkig stond de rivier zo laag dat er overal eilandjes uit staken. Voorzichtig sprong hij van de ene glibberige kei op de andere. Alleen voor het laatste stukje moest hij zich in het water wagen. De bijtende kou verlamde zijn

pootjes en de stroming probeerde hem mee te sleuren, maar de gedachte aan zijn vriend trok hem als een sterke wolvenpoot naar de overkant.

Drijfnaat stond Hikke op de oever van het niemandsland.

Hij rilde niet alleen van de kou, maar ook van opwinding. Hier hadden Yaruk en hij die laatste dagen samen doorgebracht, en hier zouden ze elkaar weer zien!

Speurend liep hij door het bloeiende gras. Door de hoge halmen kon hij weinig zien, daarom snuffelde hij aan de warme grond. Hij herinnerde zich nog precies hoe Yaruk rook, maar in deze zee van lentegeuren was het moeilijk om hem te vinden.

Ook toen de zon al hoog aan de hemel stond, had hij nog steeds geen vleugje Yaruk opgesnoven. Aan de rand van het ravijn bleef hij staan en keek om: het niemandsland was verschrikkelijk groot. Het liep helemaal door tot aan de bergen. Hoe moest hij de wolf hier ooit vinden?

Opeens vond hij het maar dom en gevaarlijk dat hij was gekomen. Yaruk was hem vast vergeten in die lange winter. Misschien was zijn roedel allang verder getrokken, naar een ander jachtgebied. Of er was iets akeligs met hem gebeurd!

Hikke, die nu ook merkte hoe moe zijn nog zwakke pootjes alweer waren, voelde zich verloren. Met zijn snuit in de lucht begon hij te huilen als een wolf. Zijn eenzame gejang galmde tussen de wanden van het ravijn. Het klonk bijna alsof hij niet alleen was.

Na een tijdje gaf hij het op. Maar het huilen was nog steeds te horen... Verbaasd tilde hij zijn kop op. Dat kon echt niet meer de echo zijn. Opnieuw hoorde hij het heel duidelijk, al was het zacht. Hij spitste zijn oren: het geluid kwam niet uit het ravijn, maar van de vlakte!